

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

ו"ע 42013-02-18 שריקר ואח' נ' מנהל מיסוי מקרקעין מרכז

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני: כבוד השופט אבי גורמן, יו"ר הוועדה
עו"ד מיכאל בן לולו, חבר הוועדה
שמאי מקרקעין, אלון לילי, חבר הוועדה

העוררים: שלומי שריקר ו-41 אח'

באמצעות ב"כ עוה"ד משה הר שמש

נגד

המשיב: מנהל מיסוי מקרקעין מרכז

באמצעות ב"כ עוה"ד רויטל בן דוד
פרקליטות מחוז ת"א (אזרחי)

החלטה

1 המשיב, מנהל מיסוי מקרקעין מרכז, הגיש בקשה כי נורה לעוררים להשלים את תשלום
2 האגרה ביחס ל-25 השומות שהוצאו להם ואשר עליהם הוגש הערר, וכי אם לא יעשו כן עד
3 מועד שיקבע – ימחק הערר.

4 לאחר שבחנו את טענות הצדדים, באנו למסקנה כי דין הבקשה להתקבל. להלן נפרט את
5 הרקע הנדרש ואת נימוקי החלטתנו.

6

7

רקע עובדתי

8 1. העוררים הינם דיירי בנין בפתח-תקווה, בו מתבצע פרויקט לפי תכנית מיתאר ארצית
9 לחיזוק מבנים מפני רעידות אדמה (תמ"א 38) (להלן: "פרויקט תמ"א 38").

10 2. בין העוררים לבין המשיב התעוררה מחלוקת אודות יום המכירה, בו בוצעו המכירות
11 של זכויותיהם. במסגרת הסכם פשרה שנחתם בין הצדדים ביום 6.4.2017, הוסכם כי יום
12 המכירה לכל העסקאות יקבע ליום 1.7.2016.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

ו'ע 18-02-42013 שריקר ואח' נ' מנהל מיסוי מקרקעין מרכז

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

- 1 3. בהתאם להוראות סעיף 73 לחוק מיסוי מקרקעין (שבח ורכישה), התשכ"ג-1963 (להלן: "החוק")
- 2 כנוסחו באותה העת, על מוכר להצהיר על מכירה תוך 40 ימים ממועד ביצועה
- 3 (כך היה הדין עד לתיקון 89 לחוק, אשר נכנס לתוקף ביום 1.1.2017 ושקבע כי יש לדווח
- 4 על המכירה תוך 30 ימים). משכך, היה על העוררים להגיש את הצהרותיהם עד ליום
- 5 10.8.2016.
- 6 4. העוררים הגישו את הצהרותיהם רק ביום 10.10.2016, ולפיכך הוטלו עליהם קנסות אי
- 7 הצהרה במועד, כקבוע בסעיף 94 לחוק. סך הקנס שהוטל על כל מוכר/תא משפחתי,
- 8 עמד על סך של 1040 ₪.
- 9 5. במסגרת הערר שלפנינו, העוררים מבקשים לבטל את הקנסות שהוטלו עליהם.
- 10 6. ברשימת העוררים 40 עוררים, אולם מכיוון שחלקם חברי אותו תא משפחתי (בני זוג)
- 11 הוצאו להם 25 שומות, כל אחת כאמור לעיל, על סך של 1040 ₪ (ובסך הכל יחדיו,
- 12 26,000 ₪).
- 13 7. העוררים הגישו ערר אחד כנגד 25 השומות, והם שילמו אגרה רק בגין ערר אחד, בסך
- 14 של 895 ₪.
- 15 8. בבקשה נשוא החלטה זו, ביקש המשיב כי כל אחד מהעוררים ישלם אגרה בפני עצמו,
- 16 בסך העומד על 895 ₪ לכל שומה.
- 17 9. הצדדים העלו את טענותיהם בכתב, ובמסגרת דיון שנערך בבית המשפט נעשה ניסיון
- 18 להביאם לכדי פשרה. משלא צלח ניסיון זה, נדרשת הכרעה בבקשה שלפנינו.

19

20

עיקרי טענות הצדדים

- 21 10. טענות המשיב (הוא המבקש בבקשה זו): המשיב טוען כי כל אחת מהשומות עומדת
- 22 לערר בפני עצמה, ומשכך ובהתאם לדיון, חובה על העוררים לשלם אגרה בגין כל שומה
- 23 אותה העמידו לערעור. לטענת המשיב, עמדתו נתמכת בשורה של פסקי דין אשר ניתנו
- 24 לאחרונה בסוגיה זו, שני פסקי דין שניתנו בבית המשפט העליון ופסק דין נוסף שניתן
- 25 ביחס למקרה זהה לחלוטין לזה שלפנינו, מפי כבוד השופטת א' וינטטיין בוועדת הערר
- 26 שבבית המשפט המחוזי בחיפה.
- 27 11. טענות העוררים (הם המשיבים בבקשה זו): העוררים טוענים כי בהתאם לתקנה 21
- 28 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 (להלן: "תקנות סדר הדין האזרחי"), יש להם
- 29 זכות לצרף את הערר שהגישו יחדיו, ומשכך יש לחייבם באגרה אחת בלבד. העוררים

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

ו'ע 18-02-42013 שריקר ואח' נ' מנהל מיסוי מקרקעין מרכז

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

1 סבורים כי יש להבחין בין המקרה שלפנינו לבין המקרים שנדונו בפסיקת בית המשפט
2 העליון, וכי במקרה דנן יש לחייבם באגרה בגין ערר אחד בלבד.
3 העוררים מדגישים כי כל קביעה אחרת, לפיה יחויבו באגרות כמספר השומות עליהן
4 מוגש הערר, תביא לנעילת שערי בית המשפט לפנייהם. נעילה זו, לטענת העוררים, נובעת
5 מכך שסך האגרה קרוב לסך עליו מוגש הערר, ומשכך יוצר חסם כלכלי בפני השמעת
6 טענותיהם בבית המשפט.
7 12. בפי הצדדים טענות נוספות, אליהן נתייחס במידת הצורך במסגרת הדיון שלהלן.
8

9 דיון והכרעה

10 13. הזכות להגשת ערר על החלטת המנהל, קבועה בסעיף 88 לחוק. מכוח החוק נקבעו
11 תקנות מס שבח (סדרי הדין בפני ועדות ערר), התשכ"ה-1965 (להלן: "תקנות סדרי הדין
12 בפני ועדות ערר"), הקובעות, בין השאר, את הדרך בה יוגש ערר. כך, בתקנה 3 נקבע:
13 "ואלה הפרטים שיכיל כתב ערר:
14 (1) שם ועדת הערר;
15 ...
16 (4) מספר השומה של העורר וזיהוי המקרקעין שאליהם מתייחס הערר;
17 (5) תאריך מסירת ההחלטה לעורר ...;
18 ...
19 (7) סכום מס השבח הנקוב בהחלטה;
20 (8) סכום מס השבח השנוי במחלוקת;
21 ...".

22 עיון בתקנה מלמד כי הערר מתייחס לכל שומה בפני עצמה. השומה שהוציא המשיב,
23 לכל עורר בפני עצמו, היא נשוא הערר.
24 14. תקנה 4 לתקנות סדרי הדין בפני ועדות ערר, עוסקת בתשלום האגרה בעת הגשת הערר,
25 אולם עיון בה מלמד כי אין בה תרומה לעניינו. תקנה זו קובעת:

26 "עם הגשת כתב הערר ישלם העורר בועדה אגרה בסכום הנקוב בפסקה (5) בתוספת
27 הראשונה לתקנות בית משפט (אגרות), תשמ"ח-1987, ולענין זה יראו כשווי התובענה
28 את סכום המס השנוי במחלוקת".

29 תקנות בית משפט (אגרות), תשמ"ח-1987, בוטלו זה מכבר, ולכן ההסדר שהיה קבוע
30 בהן, שוב אינו רלוונטי. התקנות התקפות כיום, הן תקנות בתי המשפט (אגרות),
31 התשס"ז-2007. בהתאם לתקנות חדשות אלה, האגרה החלה על ערר כגון זה שלפנינו,
32 אינה מחושבת בהתאם לשווי המס השנוי במחלוקת, אלא היא מוטלת על כל ערר וערר

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

ו'ע 18-02-42013 שריקר ואח' נ' מנהל מיסוי מקרקעין מרכז

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

- 1 בסכום זהה. באופן טבעי, יש מקרים (רבים) בהם קביעה זו מובילה לתוצאה מקלה
2 מבחינת מגיש הערר, אך יש גם מקרים הפוכים (וזאת כאשר הערר מוגש על סכום נמוך
3 במיוחד, כגון במקרה שלפנינו).
- 4 15. תקנה 6 לתקנות סדרי הדין בפני ועדות ערר, מחילה את כל תקנות סדר הדין האזרחי
5 על דיונים בפני ועדות ערר, למעט תקנות שמספרן נקוב בתקנה. לעניינו, מתקנה 6 נובע
6 כי בין התקנות החלות בעררי מס שבח, מצויה תקנה 21 לתקנות סדר הדין האזרחי,
7 הקובעת:
- 8 מותר לצרף בחזקת תובעים בתובענה אחת את כל הטוענים לזכות סעד – בין ביחד,
9 בין לחוד ובין לחלופין – בשל מעשה אחד או עסקה אחת או סדרה אחת של מעשים
10 או עסקאות או כתוצאה של אחד מאלה, ושאלו הגישו תובענות נפרדות היתה
11 מתעוררת בהן שאלה משותפת, משפטית או עובדתית.
- 12 לטענת העוררים, במקרה של עסקאות במסגרת תמ"א 38 ובנסיבות המקרה שלהם,
13 מדובר בסדרה של עסקאות המעוררת שאלה משותפת, ומשכך חלה לשיטתם בעת הגשת
14 הערר, תקנה 21 לתקנות סדר הדין האזרחי. בהתאם לכך, לשיטתם, רשאים הם להגיש
15 יחדיו ערר אחד ויש לחייבם בתשלום אגרה בודדת בלבד.
- 16 16. שאלת השפעתה של תקנה 21 לתקנות סדר הדין האזרחי על גובה האגרות שיש לשלם
17 בעת הגשת ערעורי מסים, נדונה בשנים האחרונות בבית המשפט העליון, בשני פסק דין.
18 בשני פסקי הדין נדחתה בקשת המערערים ונקבע כי יש לשלם אגרה על-ידי כל אחד
19 מהמערערים.
- 20 בפסק הדין הראשון, מפי כבוד השופט נ' סולברג, רע"א 3154/17, רות אפרהימי ואח' נ'
21 פקיד שומה גוש דן ואח' (20.6.2017) (להלן: "פסק דין אפרהימי"), נקבע:
- 22 "ערעור מס, כשמו, הוא ערעור על החלטה מינהלית. כל ערעור תוקף החלטה נפרדת
23 של פקיד השומה. אין לראות בשומות השונות שהוצאו, אף אם הוצאו בגין תשתית
24 עובדתית דומה, כ"סדרה אחת של מעשים"; כל שומה עומדת בפני עצמה. האופן
25 שבו יש לבחון את סדרי הדין במצב כזה הוא על סמך סדרי הדין הנוהגים בהגשת
26 ערעור אזרחי".
- 27 השומה היא העומדת לערעור, ובגין כל ערעור יש לשלם אגרה נפרדת.
28 טוענים העוררים שלפנינו כי דין אחד לערעורים המוגשים כנגד החלטת פקיד השומה
29 במסגרת פקודת מס הכנסה (נוסח חדש), התשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה") ודין אחר
30 לעררים המוגשים כנגד מנהל מיסוי מקרקעין במסגרת החוק (הוא חוק מיסוי מקרקעין).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

ו'ע 18-02-42013 שריקר ואח' נ' מנהל מיסוי מקרקעין מרכז

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

1 לחיזוק טענתם שטחו בפנינו העוררים שורה של הבדלים, בין הפקודה והתקנות
2 הרלוונטיות שהותקנו מכוחה ובין החוק והתקנות הרלוונטיות שהותקנו מכוחו.
3 אלא שטענה זו, המבחינה בין החוק לפקודה, נדחתה באופן ברור בפסיקתו של בית
4 המשפט העליון, מפי כבוד השופט ע' גרוסקופף, רע"א 2629/18, מגורי הים האדום בע"מ
5 ואח' נ' מנהל מיסוי מקרקעין באר שבע (25.4.2018) (להלן: "פסק דין מגורי הים האדום
6 בע"מ") אשר קבע:

7 המבקשים הצביעו על מספר הבחנות בין סדרי הדין שנקבעו בתקנות שבח מקרקעין
8 לבין סדרי הדין שנקבעו בתקנות מס הכנסה, ואולם אין בהבחנות אלו כדי להצדיק
9 החלה של תפיסה דיונית שונה ביחס לשאלה בה עסקינן, דהיינו האם ניתן להגיש
10 הליך ערעורי משותף ביחס לשומות שונות. תקנות שבח מקרקעין נוקטות בלשון
11 יחיד, דורשות פירוט מידע הנוגע לשומה מסוימת, ולא עולה מהן האפשרות של
12 הגשת ערר משותף על שומות מס שבח שונות.

13 מהאמור עד כה עולה כי מפי בית המשפט העליון יצאה קביעה ברורה, הן בפסק דין
14 אפרהימי והן בפסק דין מגורי הים האדום בע"מ, לפיה יש לחייב אגרה בגין כל שומה
15 עליה מוגש ערעור.

16 17. אלא שבפי העוררים טענה נוספת, במסגרתה מבקשים הם להיבנות מהערה של כבוד

17 השופט גרוסקופף בפסק דין מגורי הים האדום בע"מ, בפסקה 10 לפסק הדין, בה נקבע:

18 קיימים מצבים בהם ניתן להגיש ערר מאוחד מכוח תקנה 21 לתקסד"א גם בהקשר
19 של מס שבח מקרקעין, וזאת כאשר מדובר בשומות שונות שהוצאו בקשר לאותה
20 עסקה, והמעוררות שאלות משפטיות או עובדתיות דומות. מצב דברים זה לא רק
21 שמקיים את התנאים שבתקנה 21 לתקסד"א, אלא שהוא מקביל, בשינויים
22 המחויבים, למצב בו ניתן להגיש ערעור מאוחד על שומות מס הכנסה שהוצאו
23 לאותו נישום בגין שנות מס שונות לפי תקנה 4(ג) לתקנות מס הכנסה (שהרי בעוד
24 ש'היחידה הגרעינית' לעניין מס הכנסה היא הנישום, 'היחידה הגרעינית' לעניין מס
25 שבח מקרקעין היא העסקה). ואולם, במקרה בו עסקינן השומות לגביהן הוגש הערר
26 המאוחד נוגעות לעסקאות שונות, ועל כן חל הכלל לפיו ביחס לכל שומה יש להגיש
27 ערר נפרד.

28 בשים לב לעקרונות הברורים שהוצבו בפסקי הדין בענין אפרהימי ובענין מגורי הים
29 האדום בע"מ, נראה כי יש לפרש הערה זו של כבוד השופט גרוסקופף כלשונה, ולא
30 להרחיבה אל מעבר למה שנקבע בה (ומשכך, אף איני נכנס לפרטי כל העניינים שהוזכרו
31 בה). כבוד השופט גרוסקופף דיבר על מקרה בו: "מדובר בשומות שונות שהוצאו בקשר
32 לאותה עסקה", ובהמשך הדברים ממשיך הוא ומדגיש את משמעותה של עסקת המכירה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

ו'ע 18-02-42013 שריקר ואח' נ' מנהל מיסוי מקרקעין מרכז

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

1 כמוקד הדיון במסגרת מס שבח מקרקעין. מבלי לקבוע מסמרות בענין זה, יתכן כי מקרה
2 כזה עשוי לדוגמה לחול כאשר בעלים משותפים של חלקים יחסיים ובלתי מסוימים
3 במקרקעין ("בעלות במושע"), מוכרים את המקרקעין שבבעלותם המשותפת. במקרה
4 כזה מדובר בעסקת מכר אחת, שתנאיה בהכרח זהים. לא כך הם פני הדברים בעסקת
5 תמ"א 38. בעסקת תמ"א 38, כמו זו שלפנינו, מתבצעות עסקאות מכר שונות, על-ידי
6 מוכרים שונים, כל אחד מוכר את המקרקעין השייכים רק לו. בחלק מהמקרים תנאי
7 העסקאות זהים, ובחלק לא, ומבחינה עקרונית, יתכנו אף מקרים בהם יקבע יום מכירה
8 שונה בין מוכר למוכר.
9 כללו של דבר, עסקינן בעסקאות מכירה נפרדות המתבצעות על-ידי מוכרים שונים, ולכן
10 אין להחיל בענין זה את החריג אליו התייחס כבוד השופט גרוסקופף בהערת אגב בפסק
11 דינו.
12 18. בענין עסקאות המכירה הנפרדות המתבצעות במסגרת פרויקט תמ"א 38 והשומות
13 הנפרדות היוצאות על-כן לכל מוכר ומוכר, שותף אני למסקנת ועדת הערר בבית המשפט
14 המחוזי בחיפה, מפי כבוד השופטת א' וינשטיין, ו'ע 18-08-43667, פבל גרוסמן ו-47 אח'
15 נ' מנהל מיסוי מקרקעין חיפה (החלטה מיום 11.1.2019):
16 החובה בתשלום האגרה כמה מקום בו קיימת שומה נפרדת אשר ביחס אליה מבקש
17 העורר להגיש ערר. יתר על כן, גם אם השומות שהוצאו על ידי המשיב נובעות
18 מעיסקה אחת – אין משמע כי בשל כך קיימת חבות בתשלום אגרת בית משפט
19 אחת. שהרי כל שומה היא אישית לכל נישום בפני עצמו, לפי נתוניו האישיים, גם
20 אם הוא חלק מעיסקה אחת. אין המדובר בשומות "ביחד ולחוד" אלא כל שומה היא
21 אינדיבידואלית לנישום הספציפי, וכל נישום שכזה חייב על פי הדין להגיש ערר על
22 השומה שהוצאה לו, שאם לא יגישה במועד הקבוע בדין ייחשב כמי שהסכים
23 לשומת המשיב ושומה זו תהפוך להיות חלוטה.
24 בעסקת תמ"א 38 ישנה עסקת מסגרת אחת, אולם עסקה ראשית זו מורכבת משורה של
25 עסקאות משנה, במסגרתן מכירות נפרדות ונבדלות, אשר לכל אחת מהן מוצאת שומה
26 נפרדת עליה יש להגיש ככלל ערר נפרד. אכן, סביר להניח כי יינתן אישור בית המשפט
27 לאיחוד העררים, אולם אין בכך כדי להשפיע על שאלת החיוב באגרה.
28 קביעה זו, לפיה ככלל על כל שומה בעניינה מוגש ערר, על-ידי נישומים שונים, תשולם
29 אגרה נפרדת, היא העולה בקנה אחד עם העקרונות שהוצבו בפסק הדין בענין אפרהימי
30 ובפסק הדין מגורי הים האדום, ויש בה אף לקדם פישוט ויעילות בגביית אגרה בעררים
31 שלא אחת עוסקים בעסקאות להן מספר צדדים.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

ו'ע 18-02-42013 שריקר ואח' נ' מנהל מיסוי מקרקעין מרכז

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

19. טוענים העוררים כי הטלת אגרה על כל עורר ועורר תחסום בפניהם את שערי בית המשפט. טענה זו נובעת מכך שסכום המס השנוי במחלוקת, קנס אי הצהרה במועד שהוטל על כל עורר, עומד על סך של 1040 ₪, וסך האגרה שעליו לשלם עומד על 895 ₪ - סכום הקרוב לסך שעל הטלתו הוא מבקש לערער. אין בידי לקבל טענה זו.
- טיעון זה לפיו לאור הסכום הנמוך העומד לערעור יש להפחית את גובה האגרה, אינו מעוגן בתקנות בתי המשפט (אגרות), התשס"ז-2007, ומשכך דינו להידחות. כאמור לעיל, קביעת סכום אגרה נמוך, קבוע ואשר אינו פונקציה של הסכום כנגדו מוגש הערר, היא המתכונת בה בחר המחוקק לילך. מתכונת זו מקלה עם עוררים בחלק ניכר מהמקרים (כאשר הסכום השנוי במחלוקת אינו נמוך במיוחד), והעובדה כי בחלק מהמקרים תוצאתה מכבידה, אין בה כדי להצדיק סטיה מהוראות שנקבעו.
- בנוסף, ראוי לתת את הדעת לכך שיש היגיון בדרישת תשלום, בדמות אגרה נמוכה וקבועה, ממי שמבקש להגיש ערר לבית המשפט. הזמן השיפוטי הנו משאב ציבורי, וכמו משאבים ציבוריים אחרים – אף הוא מוגבל. כמו בהקשרים אחרים, היינו שמחים לו ניתן היה לחלק משאבים ציבוריים ללא הגבלה, אולם לא כך הם פני הדברים. משכך, יש מקום, וכך קבע המחוקק, לדרוש תשלום, בגובה נמוך ועל כן סביר, ממי המבקש לבוא ולעשות שימוש במשאב הציבורי שלפנינו - הזמן השיפוטי. יתכן שיש בהצבת רף זה גם כדי להצביע על ציפייה ראויה, כי סכסוכים שערכם הכלכלי נמוך יחסית, יגיעו לכדי פתרון מחוץ לכותלי בית המשפט (לעמדה דומה במשפט העברי, ראו דבריו של ר' מרדכי יפה, הלבוש, שלחן ערוך, חושן משפט, סימן ו).
20. בשולי הדברים וכדי להרגיע מעט את החשש העקרוני שהציגו העוררים מפני נעילת שערי בתי המשפט בפני תביעות שערכן הכספי נמוך אך הן משקפות עוול כלפי האזרח, נזכיר כי בסופו של יום, שעה שתיקבע התוצאה הסופית בערר, בידי בית המשפט כלי שהופקד בידינו – קביעת הוצאות המשפט.
- במקרה חריג מתאים, בו יחליט בית המשפט כי הערר היה מוצדק וכי יש לפסוק הוצאות משפט משמעותיות לטובת העורר, בית המשפט עשוי להביא בחשבון גם את האגרה ששולמה.
- כמובן, אין בדברים שנכתבו כאן כדי להביע דעה כלשהי בכל הנוגע לערר שלפנינו, וכל מטרתם היא להתמודד עם החשש שהציבו העוררים במישור העקרוני. במישור עקרוני זה, האגרה אכן עשויה להוות מעין מסננת בשער הכניסה לבית המשפט, אולם אין זה נכון להציג את האגרה הנמוכה בה מדובר, כמי שנועלת שער זה לחלוטין.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

ו'ע 18-02-42013 שריקר ואח' נ' מנהל מיסוי מקרקעין מרכז

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

1 יש אכן דרישת סף, בדמות אגרה שעל כל עורר לשלם. אם עוררים סבורים כי החלטה
 2 של המשיב עשתה עימם עוול והם חפצים לקבל את יומם בבית המשפט, אפשרות זו
 3 פתוחה בפניהם, אולם בסיכון הכלכלי הכרוך במימון השימוש במשאב הציבורי, עליהם
 4 לשאת. עליהם לשלם אגרה ככל עורר, ואם בסופו של יום ימצא כי הדין עימם וכי אכן
 5 היה ראוי להגיש ערר לבית המשפט, יכול ובמקרים המתאימים ימצא לנכון לקחת ענין
 6 זה בחשבון בעת פסיקת הוצאות המשפט.

סוף דבר

7
 8
 9 21. לאור כל האמור לעיל, באנו למסקנה כי דין הבקשה להתקבל.
 10 משכך, אנו מורים כי כל עורר או במקרה של בני זוג – כל תא משפחתי, ישלם עד ליום
 11 1.5.19 את סכום האגרה החל בעת הגשת ערר. עורר אשר לא ישלם את האגרה עד המועד
 12 האמור - הערר שהגיש ימחק.
 13 22. באשר להוצאות בקשה זו, כל עורר או במקרה של בני זוג – כל תא משפחתי, יישא
 14 בהוצאות המשיב בסך של 200 ₪. תשלום זה ישולם עד ליום 1.5.19, שאם לא כן יתווספו
 15 לו הפרשי הצמדה וריבית מיום מתן החלטה זו.
 16
 17 המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים ותוודא קבלתה.
 18 תזכורת פנימית ליום 2.5.19.

19
 20
 21
 22
 23

ניתנה היום, י"ט אדר ב' תשע"ט, 26 מרץ 2019, בהעדר הצדדים.

מר אלון לילי, שמאי מקרקעין,
חבר הוועדה

מיכאל בן לולו, עו"ד
חבר הוועדה

אבי גורמן, שופט
יושב ראש הוועדה

24
 25
 26
 27
 28